

GEDIMINAS KAČIULIS

Vėl per visą nakt klausiaus iš tolo,
Kaip griežlė man čirškė iš atolo.
Visą naktį švietęs mėnuo įkyrėjo,
Ašaros ištryško nuo šiaurinio vėjo.
Aušrai gimus ėmė krėsti juokas –
Spindulių bijausi lyg apuokas.
Kai saulelė tingiai kilo virš atolo –
Susikūprinęs grįžau namolio.
Kambarin baltų žiedų prisnigo –
Ant daiktų ir saulės stygų.

Ne sniegas tai, ar šerkšnas apledėjęs –
Tai aš – apibarstytas pelenais.
Einu, kol veidą glosto vėjas
Ne tėvo ir ne motinos delnais.

Ne varnas kranksi – pranašauja mirtį –
Ten, kur beržynas ir žalia kalva.
Einu lėtai ir man vis rodos girdi
Ne, nieks negirdi, tai ne ta kalba.

Aš tik našlaitis, pasimetęs vaikas,
Verkiąs tamsiam šešėly vakare,
Grįžtąs benamis, valkatauti baigęs,
Krankliu pavirtęs, vieškeliu, giria.

Laiškas niekam

Pagrobtos mintys – jos nebesugrįš atgal,
Kai akys užsimerkia – laiškas niekam.
Ilgai aš bėgau šiaip, bet vietos niekur neradau.
Ir tik nebylūs žodžiai mirusiam laiške tau.
Mačiau akis upelio degančioj po kojų žemėj
Ir ašaras mačiau nakties – ištrink iš atminties raides.
Ausies išėję žodžiai nepasieks
Ir nesidžiaugs širdis.
Palikęs juoką vėjo atspindy
Ramiai iš lėto kils aukštyn.
Palik man laišką, mintį pasivyk.
Užmerktos akys tyliai verks –
O juk tai laiškas man...

Garuoja vangiai tarsi pasmerkta
Puodely rytmečio liūdnai geltono atspalvio
Pernykščių liepžiedžių džiovintų arbata.
Kryžiuotis voras stalui audžia staltiesę.

Maža mergaitė klupteli terasoje,
Tokia maža, kad vos vos įmatai.
Ją plunksnele žvilgsniu apglėbęs pakeliu.
Ar mano žvilgsnį pakelia jinai?

Į prūdą antys meta plunksnas rudenio,
Vandens paviršiui, rodos, pieštų ratilus.
Sparnų kraštais blakstienas kiek užkliudo
Lėti rytiniai pulko parypavimai.

Einu į pamiškę, rasa brendu be judesio,
Akių pintinėj švino luitą nešdamas,
Užkast regėjimus, palaidoti liguistą
Ilgų žiūrėjimų į vieną tašką atspalvį.

Bijau sekmadienių

Sekmadeniais pasaulis ruošiasi sugriūti,
Aš susitraukiu iki liliputo dydžio.
Kažkas nerimastingai telkiasi į žodžių liūtį.
Net mintys nepakyla paukščio skrydžiui.

Aš niekas! Net žemėlapy nepažymėtas.
Išleis iš proto, eisiu ir nebesiklausiu nieko.
Per rūtų lysvę, vainikus, ir mėtus,
Tenai, kur akmenis į daržą mėjo.

Ir užrašysiu turtą - rudeniui auksiniam,
Rytoj išeinant dovanosiu vėją pabalnotą.
Tu pasigauk jį pievoj, nes tik vėjas žino
Sekmadeniais, kaip baigiasi pasauly protas.

Kokia prasmė jums nebylio manęs klausytis?
Dedu akis, nes jau pakaks dairytis savo teisių.
Dar negimiau, gal man atleis mamytė -
Į vienuolyną moterų rytoj anksti išeisiu.

Bijau apakti

Gyvenu rūsyje po namu –
Mintys taiko į pirmą aukštą.
Niekada nebuvo ten. Baisu.
Kaip pakilt? Aš bijausi aukščio...

Ir bijau to, kuris pasibels
Į duris mano šventojo rūšio
Ir už rankų paėmęs pakels
Ten, kur pirmas, ten, kur geriausia.

Net akimirką keikiu aš tą,
Kai palikti teks įgimtą ydą.
Tam aukšte gal aš tapsiu našta,
Gal apaksiu šviesą išvydęs...

Aš per ilgai tūnojau užsimerkęs...
Ko gero, pražiopsojau net kažką svarbaus...
Dabar dairausi aš akis išvertęs,
Bet nieko be savęs aplinkui nematau...

O į save žiūrėt - kažkaip ir keista...
Na, dar ne taip kažkas ką pamanyt...
Tačiau gyvenimą pro šalį iššvaistęs,
Dar kartą pabandau suklyst.

Aš – paprastas, kaip vaikas paikas -
Kaip litas, blizgantis slidžiu ledu.
Man niekas neprilygs – net patas kareivis Šveikas.
Tokių kaip aš - negali būti du...

Esu keistokas. Niekas keisto.
Visi keistuoliai gal šiek tiek keisti.
Taip jau yra - čia nieko nepakeisi.
Koks užgimei, toks ir esi.

Nejaugi taip dairysiuos atsimerkęs -
Net akys skauda, nes aplink šviesu.
Už lango melodingai varlės kvarkia
Be galo liūdna – aš dar vis esu...

Išsivadavimas arba Išvyka

Susidėsiu bežiedžius įklampusius,
Musele meduje antikvarinius,
Apdulkėjusiom knygomis ilgesius,
Kai giedos miesto bokštai jums arijas.

Kišenes prisikrausiu metaforų,
Išbarstysiu po skersgatvius įvaizdžius.
Nekinkytos karietos nekaustytais
Ratais gros nudardėdamos žvyrkeliais.

Verks negėrusi mūza apgirtusi
Akimis kaip vitrinose neoninėm,
Atsikas ir vėl laidosis pilkapiuos -
Negraži ir išklerusiom kojomis.

Susikišiu į užantį sąmojus
Netikėtai nuo lino nutrūkusius
Ir gairinsiu dirbtiniais kvėpavimais
Jau pamėlusias lūpas jų lūpomis.

Atsigrėšiu į ten, kur negrižtama,
Paklausysiu kaip šunys dar loja.
Ir žegnos mano išvyką kryžkelės
Į seniai jau sudegintą Troją.

Amžina atmintis

Nuo tavęs aš toliau nei per ilgesį
Per atstumą kol kas neįvardintą
Šlama liepos ir rėkia iš varpinės
Juodas varnas - gal vienas iš dvylikos?
Ne sesuo man esi. Mano seserys
Paskenduolėmis dugną nuklojusios
Čia vėžiagyviai pilkapius kasa joms
Ir varlių gieda Rekviem choras

Tavo plaukus vienuoliškai nukerpu
Uždarau atminties savo celėje
Kur altoriai maldų negirdėjo
Maldininkų nematė suklopusių
Velkas grindiniu gedulo mantija
Laksto pelės neradamos šluotų
Jei galėtų vargonai išgrotų
Psalmių Psalmę
Bet groti jiems draudžiama

Ne sesuo man esi tik įkalinta
Amžinoj atminties mano celėje

Juodas varnas - gal vienas iš dvylikos
Saugo prieigas bokšto užžėlusias

Etiudas

Kas dieną po sunkių darbų

Į kiemą parlinguoja svirtys

Prie atsivėrusių ir rymančių

Gyvybės šulinių.

Į seno klevo gyslas sugula rasa,

Nenušienautoj pievoj

Sotūs sugula arkliai.

Įsitempia tylą

Žiogų švelnia daina

Ir laukia glostančiai skambių,

Rūke ištirpusių

Lengvučių saulės pirštų...